

LETO 1926-27

FEBRUAR

Jan. Pucelj:

Sveti Frančišek izpreobrne volka.

U času, ko se je mudil sveti Frančišek v mestu Gubbio, se je prikazoval v tisti okolici silno velik volk, grozen in divji, da ni ujedal samo živali, ampak tudi ljudi, tako da so bili ondotni meščani v velikem strahu, ker se je pogostokrat približal mestu. In vsi so hodili oboroženi, kadar so šli iz mesta, kakor bi šli v bitko. Pa vkljub temu se ga niso mogli ubraniti, če ga je kdo srečal posamič. Zato so se ljudje tega kraja zasmilili svetemu Frančisku. Napotil se je torej svetnik vun k tistemu volku, čeprav so mu meščani odsvetovali.

Ker so se drugi bali iti z njim, se je sveti Frančišek sam napotil proti kraju, kjer je bil volk. Pa glejte — to je videlo mnogo meščanov, ki so od daleč opazovali ta čudež — oni volk je planil nasproti svetemu Frančisku z odprtim žrelom. Ko mu je pa prišel blizu, je sveti Frančišek naredil nad njim znamenje svetega križa in ga poklical k sebi ter mu rekel tako: »Pridi semkaj, ti brat volk! Zapovem ti v imenu Kristusovem, da ne storiš hudega ne meni ne komu drugemu!« — Čudno, čudno! Takoj, ko je bil sveti Frančišek naredil križ, je strašni volk zaprl žrelo in je obstal. In ko je sveti Frančišek izgovoril svojo zapoved, je prišel volk

bliže, krotak kakor jagnje, in se je vlegel svetemu Frančišku k nogam.

Potem pa mu je sveti Frančišek tako govoril: »Ti brat volk, ti delaš baje mnogo škode v teh krajih in si kriv že velikih zločinov, ker si pokončaval in moril stvari božje brez božjega dovoljenja. In nisi moril in trgal samo živali, ampak si se drznil moriti celo ljudi, ki so ustvarjeni po božji podobi. Zato zaslužiš vislice kakor ropar in najhujši ubijavec! Vse ljudstvo vpije in godrnja zoper tebe, in ves ta kraj te sovraži. Pa, brat volk, jaz hočem skleniti mir med teboj in med njimi, tako da jim ne boš storil nič več žalega, oni pa da ti odpustijo vse storjene krivice in te ne bodo več zalezovali ne sami ne s psi.« Po teh besedah je začel kazati volk z gibanjem telesa, repa in oči in s kimanjem glave, da sprejme, kar je govoril sveti Frančišek, in da se hoče tega držati.

Tedaj mu je spet rekel sveti Frančišek: »Brat volk, ker si zadovoljen, da skleneš in spolnuješ to mirovno pogodbo, ti obljubim, da bom jaz poskrbel, da ti bodo ljudje tega okraja dajali hrano, tako da ne boš več trpel lakote, zakaj jaz dobro vem, da si zaradi lakote delal vse to hudo. Ker sem ti pa jaz dosegel to dobroto, želim, brat volk, da mi tudi ti obljubiš, da ne boš škodoval ne človeku ne živali. Ali mi obljubiš to?« In volk je prikimal z glavo in dal jasno znamenje, da to obeta.

In sveti Frančišek je rekel: »Brat volk, želim, da mi daš na to obljubo svojo besedo, da se na to lahko zagotovo zanesem.« In sveti Frančišek je stegnil roko, da sprejme njegovo besedo, in volk je vzdignil svojo šapo kvišku in jo je zaupno položil svetemu Frančišku v roko in mu je dal tako znamenje za dano besedo, kakor je pač mogel in znal.

Tedaj je rekel sveti Frančišek: »Brat volk, jaz ti zapovem v imenu Jezusa Kristusa, da greš zdaj brez vsakega strahu z menoj, da gremo in potrdimo ta mir

v imenu božjem.« In volk je šel pokorno za Frančiškom kakor krotko jagnje. Ko so pa meščani to videli, so se močno začudili. In brž se je razvedela ta novica po vsem mestu, in vse ljudstvo, moški in ženske, veliki in majhni, mladi in stari so se zbrali na trgu, da vidijo volka s svetim Frančiškom.

In sveti Frančišek je rekel: »Poslušajte, bratje moji! Brat volk, ki stoji tu pred vami, mi je obljubil in mi dal besedo, da sklene mir z vami in da vam ne bo v nobeni reči več škodoval; vi pa mu obljubite, da mu boste dali sleherni dan, česar potrebuje. Jaz pa bom porok zanj, da bo zvesto držal mirovno pogodbo.« Nato je vse ljudstvo soglasno obljubilo, da ga bo redilo. In sveti Frančišek je vpričo vseh rekel volku: »In ti, brat volk, ali obljubiš tem tukaj, da boš držal mirovno pogodbo, da ne boš storil nič žalega ne ljudem ne živalim ne kaki drugi stvari?«

In volk je pokleknil in sklonil glavo in je s prijaznim gibanjem telesa in repa in ušes pokazal, kolikor mu je bilo mogoče, da hoče izpolniti vsak pogoj. Reče tedaj sveti Frančišek: »Brat volk, hočem, da mi daš tudi vpričo vsega ljudstva svojo besedo na svojo obljubo, kakor si jo dal zunaj vrat, in da ne boš varal v svoji obljubi in mojem poročtvu, ki sem ga jaz prevzel zate.« Nato je volk dvignil kvišku šapo in jo položil v roko svetemu Frančišku.

Potem je živel ta volk še dve leti v Gubbio in je hodil kot domač po hišah od vrat do vrat in ni storil nikomur nič žalega. Pa tudi njemu nihče, ampak ljudje so ga prijazno hranili. Ko je tako hodil po okraju, po hišah, tudi noben pes ni zalajal za njim. Nazadnje je po dveh letih brat volk končal od starosti, in meščani so bili zaradi tega žalostni. Ko so namreč videli volka hoditi tako krotko po mestu, so se še bolj spominjali čednosti in svetosti svetega Frančiška.

(Iz knjige: I fioretti di san Francesco XXII.)